

værn fælles Vægeforps altid have et til Flaadens Behov svarende Antal værnepligtige Væger, der ere blevne uddannede ombord.

Til § 6.

I denne Paragraf er Bestemmelsen i den nu gjældende Lovs § 1 om, at Mandskabet udskrives af „alle Brigadefreds“, foreslaet forandret til, at det udskrives af „alle Udskrivningsfredse, dog saaledes, at mindst 500 Mand udskrives af 1ste og 2den Kreds“. — Der er allerede tidligere truffet Foranstaltninger til, at nogle af Flaadens Skibe kunne ligge rede til at løbe ud med meget kort Varfel, og Ministeriet er betænkt paa at udvikle disse aldeles nødvendige Foranstaltninger videre; men de faa først deres sande Betydning, naar der samtidig gives Sikkerhed for, at Besætningerne møde hurtigt efter en Indkaldelse, en Sikkerhed, som ikke kan opnaas, saa længe Vægdrullemandskabet skal indkaldes fra alle Landets Egne i samme Forhold som nu. Det er af denne Grund, at det foreslaas herefter at tage saa stor en Del af Flaadens Vægdrullemandskab af 1ste og 2den Udskrivningskreds, at talfald Vægdrulleartillerister og Fyrbødere kunne tages fra disse Kredse; og man anser en Bestemmelse som denne saameget nødvendiger, som det er af største Vigtighed saavel med Hensyn til selve Forsvaret, som til Opretholdelse af Forbindelsen mellem Landsdelene, at Flaaden hurtigt muligt kan sendes til søs. Da de to Udskrivningsfredse, — der i de sidste 3 Aar i Gjennemsnit have afgivet 342 Mand af Vægdrullen aarlig til Søværnet, — ere saa talrigt befolkede, at de uden Ulempe for Hærens Rekrutering ville kunne afgive den større Del af de Vægdrullefolk, Søværnet aarlig behøver, kan der formentlig ikke være nogen Betænkelse ved denne Bestemmelse.

Til §§ 7, 8, 9, 10 og 11.

De nu gjældende Bestemmelser for Uddannelsen af Vægdrullemandskabet indeholdes i Loven af 24de April 1868 § 2, der paabyder en første Uddannelse i Land i indtil 2 Maaneder og en fortsat Uddannelse af mindst

450 Mand aarlig, foruden 70 Haandværkere aarlig, enten i en vis Tid i Land eller paa et Søtogt. Erfaringen har tilstrækkelig godkendt det gavnlige i en forberedende Uddannelse i Land, og Bestemmelsen desangaaende er derfor optaget i det foreliggende Lovforslag med en Redaktionsændring for at tydeliggjøre, at det er en militær Uddannelse, Loven tilfigter. Men det er fundet nødvendigt at forandre og supplere de nu gjældende Bestemmelser for den fortsatte Uddannelse, og bestemtere at fastsætte Grundtrækkene for denne, saa at den kan blive saa fyldig, som det er muligt med de Pengemidler, der kunne ventes bevilgede i dette Diemed, og at den kan komme til at svare til de Opgaver, Flaaden vil have at løse i en Krig.

Det Vægdrullemandskab, Flaaden behøver, maa efter den Tjeneste, hvortil det skal anvendes, deles i forskellige Klasser, nemlig: Vægdrulleartillerister, de saakaldte Vægdrullematroser, Haandværkere og Fyrbødere, og da enhver af disse Klasser tildeels maa have en forskellig Art af Uddannelse, skulle de her betragtes hver for sig.

Vægdrulleartilleristerne er den Klasse, hvis Uddannelse der især maa lægges Vægt paa. Som Artilleriet har udviklet sig, behøves der langt mere Ovelse af Mandskabet end forhen, for at opnaa en forsvarlig Kanonbetjening; og naar der ses hen til Artillerimateriellets Kostbarhed, samt til at de nyeste Skibe kun raade over et meget ringe Antal Kanoner, er det indlysende, at en god Kanonbetjening er af overordentlig stor Betydning, hvis Artilleriet skal være til virkelig Nytte og store Summer ikke skulle gaa til Spilde. — Hidtil have Vægdrulleartilleristerne kun været indkaldte til Uddannelse een Gang. Loven har vel ikke forment Administrationen at foranstalte en senere Indkaldelse, men den indeholdt ikke nærmere Regler for en saadan, og forskellige Hensyn, som gjorde sig gjældende ved Ordningen af de aarlige Indkaldelser og Udrustninger, have hidtil forhindret en Gjenindkaldelse. Men man bør ikke blive staaende ved en saa ringe Uddannelse overfor Nutidens stigende Fordrin-